

ония мѣста около петнадесетъ дни. Тамъ съ съдействието на каракачанитѣ въ балканскитѣ усой извършили и нападение въ едно турско село и се сдобили съ пари: „Този подвигъ, — разказва Странджата, — бѣше много опасенъ, особено за мене, защото ме бѣха поставили да карауля край вратата на кжщата. Презъ това време Караджата се спусна презъ баджата и отвори отвжтре вратата да влѣзе Хаджията въ кжщата. Чу се нѣкой да извика въ стаята и селото като че бѣше готово: въ минутата се разгърмѣ изъ цѣлото село. Макаръ куршумитѣ и да пишѣха надъ главитѣ ни, Караджата и Хаджията изнесоха съ себе си изъ кжщата цѣла торба съ пари“.

Подиръ това тѣ избѣгватъ вѣнъ отъ селото, отиватъ при каракачанитѣ и имъ даватъ отъ паритѣ за съдействието, вечерятъ отъ заклания овенъ, раздѣлятъ помежду си паритѣ и престоиватъ цѣлия день въ гората.

На мръкване тръгватъ къмъ Твърдишкия балканъ, минаватъ Тунджа и се запжтватъ къмъ Нова-Загора. На разсѣмване тѣ прекарватъ въ една горичка, престоиватъ цѣлия день тамъ и презъ нощта, като преминаватъ презъ Твърдица, навлѣзли въ Твърдишкия балканъ, поематъ Стара-планина и се надвесватъ къмъ Карлово срещу Троянъ. Връщатъ се следъ това къмъ Габрово и въ Балканската мѣстность „Агликина поляна“, прекарватъ тамъ